

BOLERÓ

Weöres Sándor fordítása közben

Mind elalszunk, eltávozzunk, széljárta fennsíkon megyünk,
az örömfű-tengeren át, rőt mályvavörös hold alatt.
Együtt vagyunk mindannyian, de erről semmit sem tudunk,
szűr, eszelős fényben csak az tündököl még, ami volt.
Egyikünk mégis megbotol, pedig itt nincsenek kövek,
dühösen káromkodik, sziszeg, halljuk a lépteit, de őt
nem láthatjuk már soha meg. Elvesztjük egymást. Álmaink
összefolynak kopár mezőnk árnyaival. Bandukolunk
együtt, és mégis egyedül. Nincs egy hú nő, egy hú kutya.
Egyedül vagyunk, védtelen. A csalafinta szél huhog.
Hahota görög köröttünk. Halljuk, hogy valaki vacog,
másik köhög, verset szaval. Meg nem láthatjuk soha őt.
Valahonnan lódobogás. Feihők komorló vásznai
függönyként takarják a holdat. El fogunk veszni, azt hiszem.
Innen már nincsen visszaút. Mind elalszunk. Eltávozzunk.

A megejtően melankolikus vers története egyszerű: a költő kezébe került egy magyar folyóirat, olvashatta benne egy nagy magyar poéta versét – aki nem volt ismeretlen előtte, hiszen már egy antológiába fordíthatott a verseiből –, megtetszett neki, lefordította. A fordítással nem volt megelégedve, viszont a sorok föl és alá kavartak benne, hát átírta, megőrizve eredeti ritmusát és fordulatait, sajátos lebegését, és varázslatos hangulatát merészen és szabadon átfordította saját életére. – Tatjana Bogdanova

VÁRNI FOGLAK

Lénának, hát mégis kinek?

Vári foglak. Az éjszakák
selyme suhog. Bagoly huhog.
A függöny libben, megremeg.
Vári foglak a fák alatt.

Platánok, nyírfák, cédrusok
árnyéka ing. Krinolinban
harangozol a kerten át.
Közeledsz. Hetyke dalt füttyülsz.

Hol vagyunk? Meg nem tudhatom
soha, hisz csalfán elforog
a táj, a kert, a hold, a tó,
a függönyök, az éjszakák.

Elhalkul hetyke füttyöd is,
múlt időnk méla vándora,
eltűnsz te is, szívem, szívem.
Tovább baktatok egyedül.

„Kissé zavartan mutatta meg ezt a verset – pirul el Léna nagymama –, mintha nem lett volna megelégedve vele, de engem hihetetlenül felkavart. Nyilván az átjátszások itt is működnek, nem tudni pontosan, hol, melyik időnkben fog vámi, én egyből arra gondoltam, a halála után, és megremegtem, könnyek pörögtek végig az arcomon. Ő szánakozva nézett és megkérdezte: hát ennyire rossz? Tépjem el? Mit lehetett volna erre felelni? Megcsókoltam az arcát... Tudom, hogy vámi fogsz, nyugtattam meg, s megígérhetem, én is vámi foglak.” – Tatjana Bogdanova.

A HOSSZÚ ÚTON

talált vers

Megjelenik felettünk isten ujja,
s az utat a szél havakkal befűjja.
Megyünk, de már rég nem tudjuk, hova,
magába zár foglyunk, az éjszaka.

A négysoros közvetlenül a munkagödört vizionáló ciklus után íródott, s eredeti címe „sírfelirat” lett volna, Tokajevszkij sírfelirata, akinek egy egyszer hallott versét rekonstruálta hatvan egynéhány év után. Ezt azonban a költő piros ceruzával (!) áthúzta. Az utolsó sor talányát képtelenség feloldani: ha egyszer a mi foglyunk az éjszaka, hogyan zárhat magába. Igazi orosz ördöglakat ez. – Tatjana Bogdanova

AZ ÁRNYAK INCSELKEDÉSEI

Hogy másképp is élhetnék,
ezt én erősen kétlem,
és köröttem szórt fényben
esik szét lassan minden.

Feltűnedeznek újra
csalafinta, víg árnyak,
lopják kézirataim,
felforgatják a házat.

Előlük nincs menekvés.
Hova is menekülnék?
Egyikük csillárról lóg,
másik azt játssza: vendég.

Ablakom alatt Léna
léptei nesztét hallom.
Tűnnek az árnyaim, fel-
szívja őket az alkony.

A négysoros sírfelirat után sokáig nem írt újabb verset, aztán lehűlt az idő, beköltöztek a kerti házból városi lakásukba, s akkor tűntek fel a költő életében oly baljós szerepet játszó, a házat is felforgató, koboldszerű árnyak, de ezúttal valami derű, kajánság lebeg a sorok között, már nem tehetnek semmit ellene, egyszerűen „felszívja őket az alkony”... – Tatjana Bogdanova

VADON

az elveszített éden

Már május, holnap augusztus, november is itt lohol,
míg május szerelemmel nem, hóvel november spórol,
augusztusban poharunkban vörösen izzik a bor.

Egy erdőben kóborolunk, igazi, vad ősvadon,
karmazsin-veres virágok lebegnek az avaron.
Májusban pipacs piroslik, de lehullik fájdalom.

Így hullunk le végül mi is, elmélázunk, révedünk.
Szögre akasztjuk iszákunk, méla tücsök hegedünk.
Hívhatnak víg szirénhangok, már sehova nem megyünk.

A fák között mozgás támad. Egy szörnyeteg zakatol.
Mancsa elől a vidám Pán hajlékonyan elhajol.
Ott bujkálnak a nimfák is, a háttérben valahol.

Mohára heveredtem le. Illant veszélyérzetem.
Vártam, ki jön oda hozzám. Hazudhat is, elhiszem.
Ágak között táncolt a nap, hozzám ért lombréseken.

Új világokat varázsolt, színes csudapalotát.
Pán fekszik most mellém, horkol, kialussza mámorát,
és a fák közt csikorogva épül az üvegvilág.

Életemben, ősvadonban, elveszek most, azt hiszem.
A fejemben jár a malom, megőröli életem.
Túljuthatok egyszer végre hangokon és színeken?
A nimfák is közelednek, nézdelnek kíváncsian.
Kik lehetnek, honnan tudnám? Egyikük tovasuhan,
de a másik felém hajol, kéjsóváran, boldogan.

Leskődik a harmadik is, fa mögül. Türkiszeme
megvillan és elvarázsol, színekkel játszó zene,
egy megírhatatlan regény ellebegő szelleme.

Megmozdul Pán, ébredszik. Sötét szeme rám mered.
Viharfelhők tornyosulnak, setétítik az eget.
Megrebbennek most a nimfák, félnek tőle, úgy lehet?

Villámlások vakítanak, elsüllyed az ősvadon.
Tűnik Pán is, a nimfákat becserkészni eloson,
s a tükörben magam látom Párizsban, fiatalon.

Amikor ezt a verset 1981 decemberében elküldte nekem, botorul azt gondoltam, vége, megírta hattyúdalát is, összegezve verseinek legfontosabb motívumait (a nemlétebe csábító szirének, a fejében járó különös malom, az állandó elveszettség-érzés különös, bizarr képei, párizsi hősi ifjúkora stb.), ráadásul furcsa, görögös keretben. Pán jelenik meg a képzelt vadonban, a csábító nimfák követik... Igen, gondoltam, a végső búcsú ez, hiszen mi jöhetne még ezután? De hála istennek, amint az utolsó év versei bizonyíthatják, ismét tévedtem. – Tatjana Bogdanova.

BOGDÁN LÁSZLÓ fordításai

Kategória: WEÖRES SÁNDOR 100
Denumire autor: Vaszilij Bogdanov

Látó Szépirodalmi Folyóirat